

Sunt rare cărțile care au puterea de a explica limpede care e diferența
esențială dintre a fi și a avea. *Experimentul renunțării* este o
astfel de carte – motivantă, autentică și provocatoare.

THE CONSCIOUS UNIVERSE

Experimentul renunțării

MICHAEL A. SINGER

*Călătoria mea
spre perfecțiunea vieții*

CUPRINS

<i>Mulțumiri</i>	7
------------------------	---

PARTEA I TREZIREA

Premisa	11
CAPITOLUL 1	
Nu cu un strigăt, ci printr-o șoaptă.....	16
CAPITOLUL 2	
Încep să mă cunosc	21
CAPITOLUL 3	
Stâlpii zenului.....	25
CAPITOLUL 4	
Tăcere absolută	29
CAPITOLUL 5	
De la pace absolută la agitație absolută	35
CAPITOLUL 6	
La sud de graniță	41
CAPITOLUL 7	
Dezactivarea butonului de panică.....	44
CAPITOLUL 8	
Inspirație neașteptată	49

CAPITOLUL 9	
Pământul făgăduinței	53
CAPITOLUL 10	
Construirea unei colibe sacre	56
CAPITOLUL 11	
Intră la mănăstire.....	60
CAPITOLUL 12	
Când ucenicul e pregătit, apare și maestrul	64

PARTEA A II-A

ÎNCEPUTUL MARELUI EXPERIMENT

CAPITOLUL 13	
Un experiment de-o viață.....	71
CAPITOLUL 14	
Viața preia controlul.....	74
CAPITOLUL 15	
Prinț și cerșetor	78
CAPITOLUL 16	
Pe urmele nevăzutului în necunoscut.....	82
CAPITOLUL 17	
Primul meu interviu de angajare.....	85
CAPITOLUL 18	
Slăbirea frânghiei.....	90
CAPITOLUL 19	
Acceptare, acceptare și iarăși acceptare	94
CAPITOLUL 20	
Cel mai important lucru care mi s-a cerut vreodată	100

PARTEA A III-A
DE LA SINGURĂTATE LA SLUJIRE

CAPITOLUL 21	
Chemarea unui maestru în viață	107
CAPITOLUL 22	
Shaktipat	112
CAPITOLUL 23	
Gainesville găzduiește un guru.....	116
CAPITOLUL 24	
Construirea templului.....	119
CAPITOLUL 25	
Deschiderea chakrei inimii	123
CAPITOLUL 26	
Intră într-un ashram	127

PARTEA A IV-A
CE ÎNSEAMNĂ SĂ CAPITULEZI

CAPITOLUL 27	
Nașterea unei companii	133
CAPITOLUL 28	
Maistrul constructor	136
CAPITOLUL 29	
Activități bancare locale	141
CAPITOLUL 30	
Expansiunea continuă a Templului Universului	145
CAPITOLUL 31	
Metamorfoza unei Creaturi	149

PARTEA A V-A
NAȘTEREA UNUI LUCRU NEPREȚUIT

CAPITOLUL 32	
De la sinele personal la computerul personal.....	157
CAPITOLUL 33	
Nașterea programului Medical Manager.....	164
CAPITOLUL 34	
Primii programatori.....	169
CAPITOLUL 35	
Pregătirea de lansare	174

PARTEA A VI-A
FORȚELE CREȘTERII NATURALE

CAPITOLUL 36	
Fundamentele unei afaceri de succes	181
CAPITOLUL 37	
Industria ne bate la ușă	186
CAPITOLUL 38	
Templul continuă să crească	191

PARTEA A VII-A
CÂND NORII NEGRI SE PRESCHIMBĂ
ÎN CURCUBEU

CAPITOLUL 39	
Un strop de magie	201
CAPITOLUL 40	
Înfricoșătorul mesager al schimbării.....	207
CAPITOLUL 41	
Se pune temelia pentru viitor.....	215

CAPITOLUL 42	
Între timp – înapoi la moșie.....	220

PARTEA A VIII-A

ÎNTÂMPINAREA EXPANSIUNII FULMINANTE

CAPITOLUL 43	
Softul Medical Manager prinde aripi.....	225
CAPITOLUL 44	
Medical Manager Corporation – MMGR.....	229
CAPITOLUL 45	
Devin director general.....	232
CAPITOLUL 46	
Internetul și sistemul de sănătate	236
CAPITOLUL 47	
Fuziune – dar nu cu Universul	242
CAPITOLUL 48	
Construirea Romei într-o singură zi.....	245
CAPITOLUL 49	
Drumuri la Washington	252

PARTEA A IX-A

CAPITULARE TOTALĂ

CAPITOLUL 50	
Raidul.....	259
CAPITOLUL 51	
Avocați, avocați și iarăși avocați	265
CAPITOLUL 52	
Statele Unite ale Americii vs. Michael A. Singer	271

CAPITOLUL 53	
Pregătirea unei strategii de apărare	277
CAPITOLUL 54	
Constituția și Declarația drepturilor.....	283
CAPITOLUL 55	
Intervenție divină	288
CAPITOLUL 56	
Întoarcerea la începuturi	296

CAPITOLUL 1

Nu cu un strigăt, ci printr-o șoaptă

Mă numesc Michael Alan Singer. De când mă știu, toată lumea mi-a zis Mickey. M-am născut pe 6 mai 1947 și am dus o viață cât se poate de obișnuită până în iarna anului 1970. Atunci mi s-a întâmplat ceva atât de profund, încât parcursul vieții mi s-a schimbat pentru totdeauna.

Anumite evenimente din viața noastră pot fi dramatice și, prin chiar natura lor, perturbatoare. Ești antrenat cu toată ființa (fizic, emoțional și mental) într-o singură direcție – o țintă spre care se precipită tot avântul trecutului și toate visurile viitorului. Apoi, pe nesimțite, are loc un cutremur, cade asupra ta o boală teribilă sau te doboară o întâlnire neașteptată. E suficient ca evenimentul să fie destul de puternic, încât să-ți modifice orientarea inimii și a minții; toate celelalte aspecte ale vieții tale se vor schimba pe parcurs. După un astfel de eveniment devii cu adevărat altă persoană. Ți se schimbă preocupările, ți se modifică țelurile; de fapt, ți se schimbă sensul profund al vieții.

Pentru a-ți suci capul atât de tare încât să nu te mai uiți înapoi e nevoie ca, în viața ta, să se petreacă un eveniment cu adevărat crucial. Deși pot exista și excepții.

Eu n-am trecut prin așa ceva în 1970. Ceea ce mi s-a întâmplat a fost atât de subtil, de nedeslușit, încât ar fi

putut trece cu ușurință neobservat. Nu cu un strigăt, ci printr-o șoaptă mi-a fost aruncată viața în dezordine și așezată pe calea transformării. De la acel moment transfigurator au trecut mai bine de patruzeci de ani, însă mi-amintesc de parcă ar fi fost ieri.

Stăteam pe canapea în sufrageria casei mele din Gainesville, Florida. Aveam 20 de ani și eram căsătorit cu o femeie minunată, pe nume Shelly. Eram amândoi studenți la Universitatea din Florida, unde eu îmi pregăteam licența în economie. Eram un student isteț, iar decanul Catedrei de economie mă pregătea să devin profesor de liceu. Fratele lui Shelly, Ronnie, era avocat de succes la Chicago. Ne-am împrietenit repede în ciuda faptului că proveneam din lumi diferite. El era avocat într-un mare oraș, era influent și obsedat de avere, iar eu eram doar un intelectual *hippie*, tuns după moda anilor '60. Ar trebui să spun și că fusesem educat în școala gândirii analitice, la modă în acea perioadă. Nu participasem, în liceu, la niciun curs de filozofie (continentală), psihologie sau religie. Dintre cursurile opționale am ales logica simbolică, analiza matematică avansată și statistica teoretică. Toate acestea fac să pară și mai uimitor ceea ce mi s-a întâmplat.

Ronnie mă vizita din când în când și, de cele mai multe ori, pur și simplu leneveam împreună pe canapea. Ca de obicei, și în acea zi crucială din 1970, Ronnie stătea alături de mine.

Nu-mi mai aduc aminte exact despre ce vorbeam, dar, la un moment dat, în timpul discuției a apărut o sincopă. Am băgat de seamă că tăcerea mă stingherea și m-am pomenit gândindu-mă la ce ar fi trebuit să spun în continuare. Mă mai aflasem în situații asemănătoare, dar experiența aceea era cumva diferită. În loc să mă simt stânjenit și să încerc să găsesc pur și simplu ceva de spus, în acea clipă *sesizam*

că mă simțeam stânjenit și că încercam să găsec ceva de spus. Pentru prima dată în viață, mintea și emoțiile mele deveniseră obiecte ale observației.

Știu că e greu de exprimat în cuvinte, dar încercam un sentiment clar de separare între mintea mea neliniștită – care emitea, pe bandă rulantă, posibile subiecte de conversație – și eu însumi, cel care lua act de faptul că mintea mea făcea asta. Părea că, dintr-odată, eram capabil să rămân în afara propriei minți, undeva deasupra, și să observ modul în care îmi luau naștere gândurile. Vă vine să credeți sau nu, această subtilă deplasare a centrului conștiinței mele s-a metamorfozat într-o tornadă care mi-a reorganizat întreaga viață.

Preț de câteva clipe am stat pur și simplu așa, analizându-mă lăuntric cum încercam să „dreg“ tăcerea aia apăsătoare. Însă nu eu eram cel care se străduia s-o dreagă; eram doar cel care observa în tăcere activitatea propriei minți, care se ocupa de asta. Inițial, separarea dintre mine și ceea ce observam era de destul de mică, dar, cu fiecare secundă care trecea, distanța devenea din ce în ce mai mare și separarea mai clară. Nu făceam nimic care să provoace această deplasare. Tot ce făceam era să observ că sentimentul *sine-lui* nu mai includea schemele neuronale (de gândire) ce mi se perindau pe dinainte.

Tot acest proces de „conștientizare“ a fost practic instantaneu. Ca atunci când te holbezi la unul dintre posterele acelea în care trebuie să găsești un personaj ascuns. La început, nu observi decât cercuri și niște patternuri normale liniare. Apoi, din haosul inițial pare să prindă contur o imagine tridimensională. Odată ce ai reperat-o, și se pare de necrezut că n-ai dibuit-o din prima. Era chiar acolo! Cam așa s-au petrecut lucrurile și înăuntru meu. Era cât se poate de evident – eu eram acolo, înăuntru,

uitându-mă la propriile gânduri și emoții. Fusesem mereu acolo, înăuntru, dar prea neatent ca să-mi dau seama – ca și cum aș fi fost atât de absorbit de detaliile funcționării lor, încât nu le percepușem niciodată ca pe niște simple gânduri și emoții.

În câteva secunde, cuvintele care mi se înfățișau anterior drept soluții pentru a depăși un moment stânjenitor de tăcere ajunseseră să-mi răsune în cap ca vorbele unui nevrotic. Am stat să analizez „propunerile“ de conversație ale nevroticului din capul meu:

Splendidă vreme, nu-i așa?

Ai auzit ce-a făcut Nixon acum câteva zile?

Vrei să mănânci ceva?

Când am deschis în sfârșit gura să zic ceva, am spus:

„Ai remarcat vreodată că există o voce care vorbește în capul tău?“

Ronnie mi-a aruncat o privire cam ciudată, după care, ca și cum și-ar fi venit în fire, a mărturisit:

„Da, știu ce vrei să spui – a mea nu tace niciodată!“

Ca să disimulez, am început să fac glume. L-am întrebat cum ar fi fost dacă ar fi auzit vocea altcuiva vorbind în capul său. Am râs amândoi și viața a mers mai departe.

Nu însă și viața *mea*. Eu nu am mers pur și simplu mai departe – nimic n-avea să mai fie la fel vreodată. Și nici măcar nu trebuia să mă străduiesc să păstrez în conștiință faptul că mi se schimbase viața. Devenisem pe de-a-ntregul o conștiință. Eram o ființă care observa – cineva care urmărea în permanență fluxul neîntrerupt de gânduri care-i treceau prin minte. În același fel îmi contempnam și fluxul emoțiilor născute din inimă.

Atunci când făceam duș, observam ce avea de spus vocea în timp ce-mi spălam trupul. Dacă vorbeam cu cineva, observam cum vocea delibera asupra a ceea ce avea să spună – în loc să asculte ce spunea cealaltă persoană. Dacă mergeam la cursuri, eram martorul propriei minți care încerca să anticipeze ce avea de zis profesorul. E de prisos să insist asupra faptului că nou descoperita voce din capul meu începuse să mă irite la culme. Era ca atunci când ești la film, la cinema, și stai lângă cineva care trăncănește ca o moară hodorogită.

Deși îmi supravegheam permanent acea voce, îmi doream din tot sufletul să n-o mai aud. Voiam să tacă. Cum ar fi fost dacă s-ar fi întâmplat acest lucru, mă întrebam. Începusem să tânjesc după tăcerea interioară cu care eram obișnuit.

La numai câteva zile după acea primă experiență, au început să mi se schimbe tiparele existențiale. Nu reușeam să mă mai bucur deloc de momentele în care mă vizitau prietenii. Doream foarte mult să-mi calmez mintea, iar întâlnirile cu prietenii nu mă ajutau. Am început să caut scuze și să ies să mă plimb în pădurea din apropiere. Stăteam pe jos, pe pământ, și-i spuneam vocii să tacă. Firește că această strategie nu funcționa. Nimic nu părea să meargă. Am descoperit că, dacă voiam, puteam s-o fac să schimbe subiectul, dar îmi era imposibil s-o reduc la tăcere. Făcusem o pasiune din încercarea de a reduce la tăcere vocea din capul meu.

Știam cum era să ascult, să observ ceea ce spunea vocea, dar nu știam ce s-ar fi putut întâmpla dacă ar fi tăcut. Și, în acele clipe, nu mi-aș fi putut imagina că pășeam pe un drum care avea să-mi schimbe viața.